אשליה

תג'ריד חביב בגלריה לאמנות של איבדע

האדם חי באשליה, במעגל של ה "אין", עומד במרכזו, מובל אל ה"כלום" ... בחשיבתו שזה הכול.
כל מה שאנו רואים זה אשליה ומה שלא נראה זה האמת. לפני לידת האדם היה אשליה, ואחרי לידתו נהפך עובדה, עובדה שהיא מופרכת במרוץ הזמן.
במעגל ה "אין" שבו שרוי האדם תמיד הוא מתרוצץ בין מעגלים שונים מבלי להפסיק. הוא המניע של אותם מעגלים, החייבים להמשיך להסתובב והוא איתם, מתוך חשש שלא יבלע בתהום .
אדם חש שליטה במעגלים אלו בתנועתם ובעוצמתם (שליטה מדומה) , האמת היא שאין לו שליטה על כלום אם בהיותו בתוכם או מחוצה להם . אך הוא ממשיך בלהתרוצץ אחרי אותם מעגלים ללא התמצאות בזמן ובמקום אך עם דחף מהנה בצפייה למשמעות.
בדומה לסיפורו של אליל המוות ת'נאתוס שצווה על זאוס לשאת סלע כבדה מעל ראשו ויעלה עד מרומי ההר ויניח אותה על הפסגה , אך טרם הגעתו הסלע שוב נופלת והוא חוזר שוב על אותו ניסיון וכך חלילה עד האין סוף.
אין באבסורד זה בכדי לרגש אותי כל עוד שהאדם שמח, אולם מה שהסעיר את רגשותיי והוביל את ידיי לגילוף ולשרוט את לוחות העץ, העניין שאדם נותן ערך לאלה שאין להם ערך, אליו לעצם האדם הוא מכחיש , הוא מקדש את המולדת ולא את האזרח, מקדש את הדת אך לא את האהבה שאליה היא מטיפה, מקדש את אמו אך אונס את האישה, קורא בשם האלוהים אך הורג את האדם בדם קר. האדם הפך, כביכול, לחלק ממשחק בידור. קיים קור ברגשות, מוות במצפון, הערכים נמוגו והאדם הפך לאבן שח-מט הנופלת ומתה, ומי שהפילה מחייך ומרגיש מנצח.
אחדים יגידו שהמפליג בספינת האשליה והאין תכלית לעולם לא יגיע לחוף מבטחים , אולם אם נתבונן עמוק לפילוסופיה זו נבחין שאין תכלית הינה פלח משמעותי בהשקפת העולם בסופיזם, שדוגלת בלוותר על הנאה האינסטרומנטלית שלא נשארת לעד ואז נביט במרומים ומשם הנפש תדע נחת מקנאה מטינה ועלבון ותתמלא באהבה ובשלום ויפתחו הסורגים שנצא כולנו לחופש ונרקוד יחדיו באושר מעל אותם מעגלים ולא נבלע בתהום, מגיחים ועוזבים את העולם ומאחורינו משאירים עקבות ופרחים .

תגריד חביב

Taghreed.H.

هذا الوهم الذي يعيشه الانسان داخل دائرة عدمية قد يقف هو في منتصفها فتقوده نحو اللاشيء الذي يعتبره كل شيء,فكل ما نراه هو وهم وكل ما لا نراه هو الحقيقة , قبل أن يولد الانسان كان وهما وبعد أن ولد أصبح حقيقة لكنها حقيقة وهمية لأنها مؤقتة .
أعود الان الى الدائرة العدمية التي يكون الانسان فيها فوق الدوائر يقفز من دائرة الى أخرى دون التوقف اذ عليه تحريكها باستمرار فحال توقفها سيرعبه أن يداس أسفلها , يظن نفسه هو المسيطر على سيرها ولكنه في الحقيقة ان كان داخلها او خارجها هو وجد دون أن يقرر ذلك ولكن يجب أن يتابع ويتابع القفز , الى أين ؟! الى متى؟! هو لا يعلم .ولكنه يعلم أنه يحب ويستمتع بهذا الوجود .كأنه يستمتع بعقاب اله الموت ثاناتوس الذي حكم زيوس عندما أغضبه ليحمل صخرة حتى قمة الجبل الشاهق وبعد أن يصل تتدحرج الى الأسفل فيعود ليحملها من جديد ...الى متى الى أين؟! هو لا يعلم
حتى الان لم تثيرني هذه العبثية واللاجدوى ما دام الانسان سعيدا بها , ولكن ما بعث فيّ فوضى الحواس أو ما زرع بي صدى مشاعر مجروحة على اللوحات أن الانسان يقيم لكل الأشياء قيمة ولا يمنح قيمة للإنسان ذاته , يقدس الوطن ولا قيمة للمواطن ,يقدس الأديان ويكفر بالمحبة التي تدعو اليها ,ينادي بتقديس الأم ويغتصب المرأة, ينادي باسم الله ويسفك الدماء ويقطع الرؤوس وبدم بارد حتى أصبح كقطعة من احد ألعاب التسلية ,فترت المشاعر, مات الضمير, وعدمت القيم, اصبح الانسان كحجر شطرنج او ورقة اللعب التي تسقط ميتة ومن اسقطها يبتسم ويشعر بنشوة الانتصار .
قد يظنّ أحدهم أن من يبحر في سفينة العبثيّة لا يمكن أن يصل لميناء الأمان والايمان ولكن لو تعمقنا بتلك الفلسفة لوجدنا أن العبثيّة هي وجه من وجوه الصوفيّة حيث نخلع عنّا كل إهتمام دنيوي وحيث ندرك أن لا شيء باق في الأرضيّات سننظر عندها نحو السماويّات فتهدأ النفس الطّامعة والمحاربة والحسودة والحقودة وتطمح للحب وسلام الروح وفتح أقفاص الحريّة لتملأ فضاءنا بالتغاريد والرقص على الدوائر بأيد متشابكة حتى لا تبتلعنا الدوائر .نأتي في حيننا ونرحل في حيننا ونترك آثار خطوات مزهرة.